

ע"פ 66462/05/18 - עלי דלאשה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 66462-05-18 דלאשה נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני	כבוד השופטת ד"ר חיה זנדברג
מערער	עלי דלאשה
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

מסק-דין

ערער על פסק-דינו של בית משפט השלום לתעבורה (כב' השופטת שרית זוכובצקי-אורן) מיום 15.4.2018, בתח"ע 9484-12-17.

כתב האישום

- ביום 15.12.2017 הוטב נגד המבקש כתב אישום, ובו יוחסה לו עבירה של שימוש בטלפון שלא באמצעות דיבורית בשעת נסיעה במכונית, עבירה לפי תקנה 1(ב) לחוקת התעבורה, התשכ"א-1961.
- לפי כתב האישום, העבירה בוצעה ביום 1.6.2017 בשעה 11:15 בבכיש 1, ק"מ 29.

התקרא

- ביום 19.2.2018 הוקרא כתב האישום לנאשם. תשובת הנאשם הייתה כי: "לאחר שביט המשפט הקריא לי את כתב האישום והבנתי את תוכנו, אני לא מודה. לפני צומת לטרון היה משאית לפניי, רציף לעוקב, בא רכב פרטי, נתתי לו זכות לעבור וגם השוטור נתתי לו זכות קדימה לעבור, עבר האט עד שהיה מולי, כבר המשאית עברה. ביקש לעצור, אמר לי שלפני שמים וחצי קילומטר הייתי מדבר, אמרת מה... מוזר, אם כן למח לא כרו לי, אני לא דוברת בכלל. הכביש היה נקי לא היה רכבים, באמת לא דוברתי. ואם הוציא את הפלט של הפל", אני לא דוברתי ולא החזקתי בפלאפון".

עדו המער

- ביום 15.4.2018 התקיימה פרשת ההוכחות בבית. מטעם התביעה העיד עד אחד, השוטור שרשם את הודעת תשלום הקנס. השוטור העיד כי הוא שוטור מזה 25 שנה, וכי הוא ספיר בתנועה מזה 10 שנים. השוטור העיד כי הוא שערך את הודעת תשלום הקנס, וההודעה תוגשה כראוי (מצב ת1).
- בהודעת תשלום הקנס נאמר כך: "אני עומד סטטי בקילומטר 29 לכיוון מזרח וראיתי את הרכב הנ"ל נהוג על כ"ה נהוג הנ"ל שנסוע ממערב למזרח בנתיב הימני מתוך שניים וראיתי דרך השמשה קדמית של הרכב שנהג מחזיק ביד ימין שלו מכשיר טלפון נייד גדול שחור במנבא פנים, בחוץ אור יום ראות טובה נהג לבד ברכב. תוך קשר עין רציף עם הרכב עצרתי אותו לפני לטרון בשול".
- השטור נחקר בחקירה נגדית מקיפה על-ידי ב"כ המערער. השוטור העיד כי הוא אינו מכיר את המערער ואינו זוכר אותו. השוטור הסביר שכאשר כתב בדו"ח "אני עומד סטטי..." לכיוון מזרח", כוונתו הייתה שהיידת בה נסע עומדת לכיוון מזרח, והוא עומד כך שהוא מסתכל על הנהגה שנתעה מכיון מערב למרחק (נע"מ 4 לפרוטוקול). השוטור הסביר כי הוא לא רשם פרט זה בדו"ח כי "זה ברור בשבילי זה ברור איך אני אובך עבירה" (נע"מ 5 לפרוטוקול).
- השטור הספיק להסביר כי הוא מכיר את הנדהג והוא לא עצר את רכבו של המערער מיד אלא הוא ביקש מהמערער לעצור את רכבו במחלף לטרון. שכן זהו מקום רחב יותר, בו ניתן לעצור את הרכב בבטחה (נע"מ 5 לפרוטוקול). בחקירתו המורית פירט השטור כי "יש לו הנחה, כאשר מזהים עבירה למשך את הרכב בכביצה את העבירה למקום יותר בטוח, מדובר על כביש מדיר ולא כל נהג יודע לעצור שאני מסמן לו, הם לא יודעים לעצור בשול הדרך, כדי לא לסכן את הנהג ואת עצמי עדיף למשך אותו למחלף, זה מקום יותר רחב יש שטח הפרדה" (נע"מ 6 לפרוטוקול).

עדו המערער

- המערער העיד להגנתו, ומסר כי נסע לכיוון ישרשלו. 150 מטר לפני צומת לטרון היה לפניו משאית. הוא נסע לעוקף אותה, הסתכל שמאלה והבחין בשני רכבים. הוא נתן זכות קדימה לרכב הראשון, ואז הרכב של השטור עקף אותו, האט וביקש ממנו לעצור. המערער טען שהוא לא דובר בטלפון, כי במאות היום הוא שם את הטלפון שלו על התיקים בכיסא שלידו. הוא ציין כי יש לו אנוניה, והוא לא היה צריך כלל לדבר (נע"מ 6 לפרוטוקול).
- המערער הגיש שלט שחותם טלפון, שהופק באמצעות האנטרנט כדי לחמוך בטענות שלא דובר בטלפון הידי במועד האמור (מוצג ת1) (נע"מ 7 לפרוטוקול).

מסקנת הדין

- ביום 15.4.2018 ניתנה הכרעה דיוט של בית-המשפט קמא בבית. בית המשפט הרשיע את הנאשם בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום. בית המשפט קבע שהשאלה אם המערער **דובר** בטלפון אם לא אינה רלוונטית, שכן נוכח הוראת תקנה 28(ב) לחוקת התעבורה השאלה הרלוונטית היא אם הנאשם **החזיק** בפלאפון ולא אם הוא דובר בו. כלשון תקנה 28(ב1): "צעת שרכיב בתנועה, הנהוג כרכב... אל יאחז בטלפון קבוע או נייד, ולא ישמשו בהם כרכב אלא באמצעות דיבורית".
- בית-המשפט ציין בהקשר זה כי גם השוטור לא טען שהמערער דובר בטלפון, אלא שהוא ראה את המערער מחזיק בטלפון.
- בית המשפט קבע כי הוא מאמין לשוטור, וכי הוא אינו מאמין למערער. בית המשפט הדגיש כי הוא הוזהר עצמו כי עניין זה במצב בו את אחד בלבד הוא המעיד, ולאחר כי אילו קבע כי המדינה הכיחה מעבר לספק סביר את אשמתו של המערער.
- גור הדין**
- בעת גזירת דינו של בית המשפט קמא ציין בית המשפט קמא כי המערער נהג מאז שנת 1990, ולחברת 19 הרשעות קודמות, ארבע מתוכן ענייני הרשעה בעבירה של שימוש בפלאפון, כשהאחרונה שבהן משנת 2015. נוכח זאת, ונוכח חומרת העבירה של שימוש בפלאפון והכרחו למנרה, נדן בית המשפט את דינו של המערער כדלקמן:
- (א) קנס בסך 1,500 ₪.
- (ב) פסילה על תנאי לחודשיים לתקופה של שנתיים.
- (ג) תחסימה על התחייבות בסך 3,000 ₪ להימנע מבכיוע עבירה של שימוש בטלפון ללא דיבורית או של אי החזקת הנה בשתי ידיים למשך שנתיים.

הערעור

- המערער ערער על פסק-הדין. בהודעת ערעור מפורטת, טען עו"ד דלאשה בא-כוחו המלמד של המערער, את כל שניתן לטעון לטובת המערער. עו"ד דלאשה עמד בהרחבה על כך שבעדותו בבית המשפט קמא חרג השוטור והוסף על הדברים שנכתבו בהודעת תשלום הקנס, והוסיף - לטענתו - אינו מחזיקים עם העובדה שהשוטור העיד שאינו זוכר את האירוע. כך הצביע עו"ד דלאשה על כך שבהודעת תשלום הקנס כתב השוטור שבמקום שני נתיבים, ואת בשעה שבבכיש 1 יש שלושה נתיבים. בנוסף, טען עו"ד דלאשה שאין זה סביר שהשוטור הצליח למצור על קשר עין רציף עם רכבו של המערער, וכי נכון היה שהשוטור יפנה אל המערער קודם לכן, לבסוף, הדגיש עו"ד דלאשה כי בית המשפט לא ייחס כל משקל שהוא לפלט שחותם הטלפון שהגיש המערער.
- ביחס לגור הדין, טען עו"ד דלאשה כי הקנס גבוה, וחורג מהמקובל, וכי תקופת התחייבות שהוטלה על המערער ארוכה ומכבידה יתר על המידה.
- ברון בערער שהתקיים ביום 28.6.2018 שב טען עו"ד דלאשה בהרחבה, ועמד על הקשיים ועל הפערם שמצא בין עדות השוטור על דוק העדים לעומת הדברים שכתב השוטור בהודעת תשלום הקנס. עוד עמד עו"ד דלאשה על הקושי בהסתמכות על עד תביעה אחד ויחיד.
- מנגד, עו"ד אור בבאי, בא-כוחה המלמד של המשיבה, טען כי הערעור סב כל כולו סביב טענות מובהקות שבעובדה וסביב מצאיי מהימנות, ובכונן דין אין דרכה של ערכאת הערעור להתערב. עו"ד בבאי הטעים כי טענותיו של ב"כ המערער כולן הועלו בפני בית המשפט קמא, ובית המשפט קמא דרש להן וראה להן לדחות, לפיכך, ביקש עו"ד בבאי כי הערעור יידחה.

דין הכרעה

- לאחר הדין, החלטתי לדחות את הערעור. בדרך טען עו"ד בבאי כי עניין לנו בערעור מובהק על קביעת שבעובדה ועל מצאיי מהימנות. וראוי להביא בחשבון זה את דבריו המפורשים והברורים של בית המשפט קמא: "אני מקבלת במהימנה את עדותו של השטור שהכניס בכביצה העבירה. מדובר בשוטור מימין, וחוק אשר הדוח שרשם היה מפורט וכלל את כל הפרטים הרלוונטיים... אם מעורפה את גרסת השוטור של פני גרסת הנאשם וקובעת כי הנאשם החזיק בידו את הטלפון הידי בנהיגה ותוך כדי תנועה" (נע"מ 12 להכרעת הדין).
- הוא אמרתיו: מצאנאים מובהקים שבעובדה, וקביעות מהימנות ברורות וחד משמעיות.
- בית המשפט העליין קבע בפסיקה ענפה ועוקבת כי "כלל ידוע הוא כי אין דרכה של ערכאת הערער להתערב בממצאי עובדה מהימנות שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית, נוכח יתנהגה של האחרונה בשל האפשרות להתרשם באופן בלתי אמצעי מהעדויות" (נ"פ 1744/12 **דואני נ' מ"י**, פורסם ב**נבו** 2018), בפסקה 21 לפסק-הדין. וראו עוד ההפניות המופיעות שם).
- אין לו קלה ואין לו כבס, משפטני ואחר, להותערב בממצאי העובדה החד משמעיים שנקבעו בית המשפט דלמטה. לבית המשפט דלמטה נתון היתרון ונתונה היכולת להתרשם באופן בלתי אמצעי מהעדים, והכרעת דינו המפורטת של בית המשפט קמא מלמדת כי בית המשפט מקל את כל השיקולים המצריכים לעניין. תוך שהוא דרש לכל הנסנות שהעלה בא-כוחו המלמד של המערער.
- כך, מבטרי בית המשפט - לעניין טענותיו המרכזיות של המערער, לפי שהעולה בערער זה - כי "אם סבורה כי אין מחירות בגרסתו של השוטור. השוטור הסביר כי מדובר באכיפה מסתית שבה הניידת עמדה לכיון נסיעת הנאשם ואילו פניו של השוטור היו לכיוון התנועה". בית המשפט הסוף קובע כי "אני סבורה כי כל פגם באופן שבו עצר השוטור את רכבו של הנאשם לאחר שבהגין בעבירה. השוטור כתב כי שמר על קשר עין רציף עם רכב הנאשם עד עצירתו ועובדה זו לא נוסתרה" (נע"מ 12 להכרעת הדין).
- בית המשפט אף הוסיף ונדרש לכת שמדובר בהרשעה על סמך עדותו של עד יחיד, והדגיש כי "הזהרה" את עצמי כי הרשעת הנאשם במקרה דנן נובעת מעדותו היחידה של השוטור ואי קובעת כי המאשמה הוכחה מעל לכל ספק סביר את המוחסן לנאשם בכתב האישום" (נע"מ 13 להכרעת הדין).
- מכיון שכך, ומכיון שביט המשפט קמא דרש לכל השאלות הצריכות לעניין, ושקל את כלל השיקולים הרלוונטיים, בקובעו מצאנאים מובהקים שבעובדה, בהם אין כל עילה להתערב - דין הערער על הכרעת הדין להידחות.
- אשר לערער על גור הדין: בערער אין כל ממש. העונש שהוטל על המערער אינו חורג כלל ועיקר ממתחם העונשה הראוי והמקובל. טעולה מפור דינו של בית המשפט קמא, למערער עבר תעבורתי בעבירות דומות, וראוי ליחס לכך משקל, כפי שעשה בית המשפט קמא.
- זאת ועוד, צדקת דין בית המשפט קמא בדרך הדין כי "שימוש בפלאפון אלא באמצעות דיבורית היה עבירה חמורה אשר יש למנרה. שימוש בטלפון גורם להיסח הדעת, כתוצאה מכך אף לתאונות".
- בשולם גם נראה כי הנלו מחזקים ומשתמשים בפלאפון ללא הרף, אוחזים בו, שורחים באמצעותו הודעות, מצטלמים ומצלמים בעזרתו, וכל כיצאצא באלו, חייב להיות ברור כי על הכביש אין מקום לעשיית שימוש בטלפון ללא דיבורית. הא ותו לא. הסחת הדעת
- בשפלאפון ללא דיבורית ונהיגה נטויהם הם חרף דסדתי.
- לא בלי כדי כך היא הוראת הברורה של מחוקק המשנה בתקנה 28(א) לתקנות התעבורה. לא בכדי נעושו של המערער כפי שנבזר.
- מטעמים אלו, אני דוחה את הערעור על הכרעת הדין ועל גור הדין.
- המערער ישלם את הקנס שהוטל עליו בשלושה תשלומים חודשיים, החל מיום 3.7.2018.

ניתנה היום, י"ח תמוז תשע"ח, 01 יולי 2018, בהעדר הצדדים.